

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra I STORM OG STILLE EFTER AAR 1874

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 294. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703121215632/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

og ned i Luften, og paa vor Klyverbom havde der hængt sig en Ismasse saa stor som en Vandtønde. Klyverbommen kunde da heller ikke i Længden bære denne Kammerat; Skuden satte hvert Øjeblik haardt i Søen, Bommen knagede og krummede sig, og Enden paa det blev, at den knækkede over lige uden for Stævnen, saa at vi maatte kappe den væk, — og der laa vi da uden Klyver; og det gav ingen god Sejlads.

Folkene maatte nu stadigen gaa i Gang med at hugge Isen væk inden Bords og smide den over Bord. Og det var jo et drøjt Stykke Arbejde; for lige saa fort de havde rensset Dækket og Masten og Linegodset, kom der Vand ind over igen, som saa frøs fast i et Øjeblik. Til sidst nægtede de da ogsaa at arbejde længer; men jeg snakkede godt for dem og fortalte dem, at hvis vi ikke rensede Skuden, saa vilde til sidst alt fryse fast, saa at vi ikke kunde rogere hende, og saa maatte vi ligge som en død Blok her ude i Østersøen og lade Drivisen og Strømmen og Vinden tumle med os, som de havde Lyst til. Det hjalp jo allerede noget, men det bedste var dog, at jeg var vel forsynet med Rom om Bord. Ilden holdt vi stadig vedlige neden under baade for vor egen og Passagerernes Skyld. Saa lod jeg koge Vand, og saa fik vi et ordenligt stort Glas Grog rundt, og det hjalp baade paa Humøret og paa de valne Hænder.

Alligevel var det dog en slem og lang Aften denne. Og Natten blev om mulig endnu værre.

Hun kom med Snebyger og Tykning, og jeg vidste til Slutningen slet ikke, hvor vi var. Jeg havde nok paa Følelsen, at vi maatte komme ind under det høje Land; men se noget kunde jeg slet ikke, og saadan sejle paa Følelsen alene er dog sin egen Sag.

Som jeg sagde før, saa var der Is helt nede i mine Sestøvler, og jeg kunde til sidst ikke mærke noget til Ben at sige. Og skønt jeg havde syet mig et uldent Strykke, som gik om Hovedet og Halsen og helt op til Munden og om Kinderne, saa var der dog helt fuldt af Is i Skæget; og det tæede op under Hagen, og Vandet drev mig ned ad Brystet, helt ned til Navlen.

Og Øjenbrynene! Ja, de er noget store i Forvejen, men den Nat hængte Isen sig fast i dem, saa at jeg formelig blev blindet; og jeg maatte af og til give Hans Roret og selv gaa neden under og faa Øjenbrynene tæt op over Ilden. Rive Isen af dem med Fingrene turde jeg ikke; saa var alle Haarene gaaet med.

Selv her over Skuldrene og langs ned ad Armene satte Isen sig i store Klumper, og hvert Øjeblik maatte en af Folkene og jeg stemme vore Rygstykker mod hinanden og dunke og arbejde saa længe med Nakke og Albuer, til Klumperne endelig faldt af.

Nej, den Nat var slet ikke rar, og hverken Skuden eller Sejlene eller vi Folk havde godt af den.